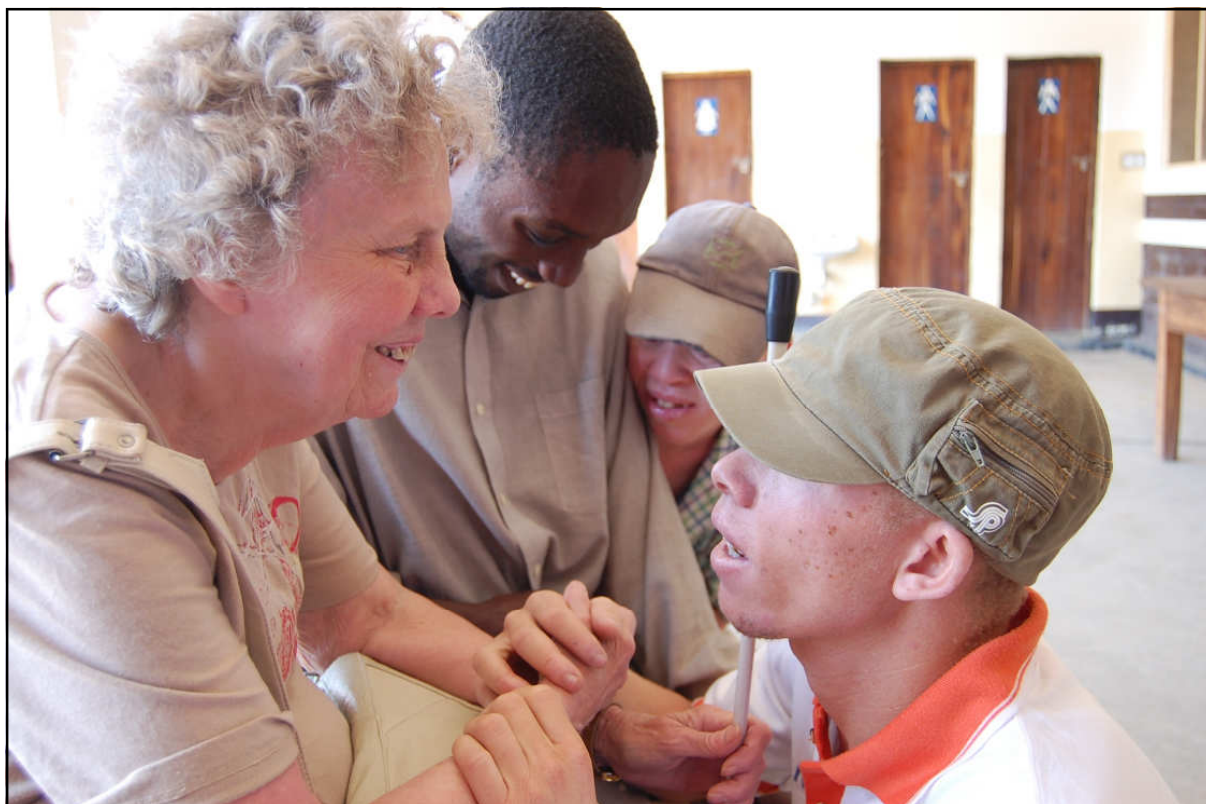

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Hur kan vi hjälpa barn med albinism?

Kerstin Strindberg i samtal med en av eleverna på "Glädjens skola" i Tabora, Tanzania, som lider av albinism. Läs mer på sid 10-11. Foto: Eva Backman

Från t f verksamhetsledare

Oväsen, oväsen, det kommer in oväsen utifrån till vårt kansli dessa dagar. Vid något tillfälle var det så högt att jag knappt hörde vad jag själv tänkte, definitivt hörde jag inte vad min talsyntes sa och de som jag talade med i telefon undrade vad som egentligen hände här. Svaret är att man håller på att högtryckstvätta taket för att sedan måla om det. För ett par år sedan var det stambyte i huset, ett sådant ingrepp som inte egentligen syns men ändå är viktigt.

Jag kommer att tänka på att detta kan liknas vid oss människor och jag påminns om uttrycket: "Det är insidan som räknas". De flesta, ja vi alla tror jag, putsar på utsidan så som att frisera håret, klä sig snyggt, träna sin kropp, inte enbart för att må fysiskt bra utan också för att se bra ut. Eller man ser till att ha ett välstädat och välmöblerat hem. Detta gäller även oss som bara ser lite grand eller ingenting alls. Vi glömmer ibland bort, eller struntar i, det som egentligen är viktigt – att

putsa på vår insida – att göra saker som får oss att må bättre inuti. Liksom vi i någon mån anstränger oss att putsa till vårt yttre för att ge ett gott intryck och respekteras av andra, så bedömer vi också lätt andra efter deras yttre även om det ibland bara smyger sig in mer än att vara aktivt bedömande. Somliga är helt befriade från detta, i alla fall i första skedet, då de alls inte ser och inte på avstånd kan göra en utseende bedömning. Men mer tillkommer som ger oss intryck, så som dofter, sättet att prata eller inte prata, hur mycket spännande erfarenheter en person har att berätta om eller saker att visa upp. Bra kan vara att vi påminner oss själva om att det är insidan som räknas, att försöka se förbi brister som kanske skymmer den vackra insidan hos en person, både när vi ser och tänker på andra och oss själva. Alldeles oviktig är utsidan, vår kropp, förstås ändå inte utan den är också viktig att vårda liksom husets tak här är viktigt att måla om för att det ska hålla, vara välmående.

Innehåll

Från t f verksamhetsledaren....	2	Läsvärt, böckernas bok.....	10
Sista chansen till Oas i Öjebyn..	3	Gud i vår verklighet,	
Träff på Hönö.....	3	bibelstudium.....	11
Bönebrevet.....	3	Hälsning från BUR.....	16
Pensionär med framtidsplaner,		Sommartipset.....	16
intervju med Gun Eriksson.....	4	Redaktionsruta.....	16
Tack Gun!	7		
Projekt för att hjälpa barn			
med albinism.....	8		

Vårt kansli finns allra högst upp i huset, det är en vindsvåning, och det är därför som inte endast högryckstvättens spolande utan även de arbetandes klampande hörs ovanför mig i den grad att jag snuddar vid tanken att det är bäst jag flyttar på mig ifall taket rasar in! Vi har ett fint och mysigt kansli som du gärna får besöka, du är välkommen att hälsa på oss! För den som är medlem finns också möjligheten att övernatta här. Vi har ett rum med två sängar och fler bäddmöjligheter finns också. Kanske du vill bo billigt på Södermalm någon dag i sommar? Hör då av dig så får vi se om det passar!

Från den 12-31 juli tar vi på kansliet den sammanhängande semestern och då finns ingen här. Mailen och telefonerna kommer sällan att kollas av under dessa veckor, så har du något brådskande ärende som av någon anledning inte kan vänta så kan du ringa mig på 070-359 99 69.

Nu vill jag önska er alla en riktig skön sommar. Passa på och njut av den härliga natur Gud skänkt oss eller av rofylld musik på en scen eller i stereon eller träffa en vän du inte umgått med på länge eller var inne och läs en bok eller njut av något annat du längtat efter och mår bra av att göra!

Tina Hanson

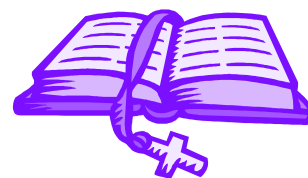
Sista chansen till Oas i Öjebyn
Syskonbandet kommer att vara på Oasrörelsens sommarkonferens i Öjebyn utanför Piteå den 8-11 juli. Vi kommer att delta i intressanta

seminarier, lyssna på spännande talare, upptäcka Piteå och ha det gott tillsammans på vackra Storstrand! Om detta har ni kunnat läsa tidigare och på vår hemsida finns mer information. En sista chans ges nu till dig som önskar komma med! Hör av dig till Tina Hanson på telefon 08-641 30 95.

Träff på Hönö

Nu inbjuds alla "syskonbandare" till en gemenskapsdag på Hönö i Göteborgs skärgård och till att vara med och känna in atmosfären på Hönökonferensen. Det är Kerstin och Enar Olsson som samordnar träffen tisdagen den 6 juli. Det blir gudstjänster och bibelstudier i Hönökonferensens tält, salta havsvindar och glass nere vid hamnen...

Vill du komma med, under hela dagen eller en stund, så hör av dig i god tid till Kerstins mobil 0733 437 051 eller på mail till kerstin.olsson@enakyrkan.se Vill du veta mer om konferensen, gå in på www.honokonferensen.com. Du står själv för alla resekostnader och mat/fika på Hönö.

Bönebrevet

Maria Selberg påminner oss om att vi ska be om att vi ska vara vakna och inte glömma att tänka på den sista tiden och Jesu återkomst. Be också för våra ungdomar i Tai-zé och för mötena i Öjebyn och Hönökonferensen.

Pensionär med framtidsplaner

Pastorsdotter, lärare, missionär, fyrabarnsmamma, internatmamma, internationell sekreterare, verksamhetsledare... Det behövs många epitet om man ska försöka beskriva Gun Eriksson. Hon har hunnit med mycket, även om hon för många i Syskonbandet främst är känd som tidigare verksamhetsledare för föreningen. Men Gun har många fler strängar än så på sin lyra!

I samband med att bokslutet för 2009 blev klart lämnade Gun och Anders Eriksson sina uppdrag i Kristna Synskadades förening, Syskonbandet. Gun känner många av oss, hon började arbeta som verksamhetsledare i Syskonbandet 1994 och har sedan dess haft olika uppgifter och arbetat i olika grad. Men vad har hon gjort innan hon började arbeta i föreningen, vad tycker hon om arbetet hon gjort och vad händer nu? Jag ringde upp henne och frågade.

Pastorsdotter

För att börja från allra första början: Gun Eriksson är pastorsdotter, född i pastorsbostaden på Alnö utanför Sundsvall. När hon var två år flyttade familjen till Smedjebacken och det var där Gun kom att bo under sin uppväxt. Hon fick tre yngre systrar och när Gun var i tioårså-

ldern slutade hennes pappa som pastor och blev lärare istället. När Gun tagit studenten flyttade övriga familjen till Västerås, men själv åkte hon till Göteborg för att läsa matematik. Redan då hade hon träffat Anders, han som skulle bli hennes man och missionärskamrat. Liksom Gun var han baptist och de hade träffats då båda sommarjobbade på baptisternas gård Valdersvik.

Ville bli missionär

Matematiken på universitet var inte riktigt som Gun räknat med: -Den var oerhört teoretisk och jag behövde tre terminer för att läsa två terminskurser, berättar hon. Hon bytte och läste pedagogik istället och tyckte det var mycket roligare. Där läste hon också tre terminer, men tre kurser, och så, till sist, en kurs i psykologi för att få

ihop till en fil kand.

Kommen så långt hade Gun och Anders redan haft kontakt med Baptistsamfundet för eventuell utlandstjänst. Men det var inget självklart val. Gun funderade ett tag på att bli pastor, men upplevde att på den tiden sågs predikan som Guds direkta tilltal och hon tyckte att det kändes otroligt pretentiöst och anspråksfullt att gå in en sådan uppgift. För Anders handlade det om att han var son till en disponent som sålde tv-apparater och Gun säger med ett skratt att Anders nog tänkt sig en framtid som direktör någonstans. Det gick så långt att de vid ett tillfälle bröt sin förlovning, men så tänkte Anders om och paret försonades och 1965 gifte de sig.

Studier på Betel och i Bryssel

1968 föddes tvillingarna Jonas och Mikael och året därpå dottern Sara. Hösten det året läste Anders och Gun en termin på Betelseminariet (Baptistsamfundets skola) och på våren 1970 åkte hela familjen plus barnflicka till Bryssel för att läsa franska. Därefter flyttade de så till Kongo.

Gun arbetade som lärare på en skola för flickor som utbildade kursledare för familjesocialt arbete. Hon visste innan hon reste att hon skulle undervisa i historia, ett ämne hon egentligen inte var behörig i. Hon köpte böcker på både franska och svenska och satt sedan och arbetade hårt med sina lektionsförberedelser. Dessa måste finnas i skriftlig form, så man kunde visa

dem för de statliga kontrollanterna. Gun undervisade även i matematik, teckning och gymnastik.

Efter ett års hemmavistelse, då Gun arbetade som internationell sekreterare för SBUF (baptisternas ungdomsförbund), följde en ny treårsperiod 1975-78. Under den perioden var Gun "internatmamma" på den svenska skolan. Men hon hann också vara rådgivare för samfundets söndagsskolarbete och olika kvinnoprojekt i perioder. Anders arbetade, liksom under alla år i Kongo, med olika frågor som rörde ekonomi. Familjen hade det största huset och bodde där med barn i alla åldrar. Sammanlagt rörde det sig om 14-16 personer.

Pendling Sverige-Kongo

1978 åkte familjen hem för gott. Trodde de. Gun blev lärare på en högstadieskola i Bålsta. Men även om det tidigare varit Gun som varit drivande då det gällt att åka ut som missionär, var det nu Anders som tog upp frågan. 1980 åkte familjen tillbaka till Kongo och stannade till 1985. 1982 utökades familjen med ytterligare en son då Tomas föddes. De äldre barnen gick i amerikansk skola, tre och en halv timmes flygresor hemifrån. Utbildningen där motsvarade ungefär årskurs 7-9 i den svenska skolan, men då det blev dags för gymnasiet åkte familjen hem till Sverige.

Gun berättar att för deras barn blev mötet med den amerikanska konservativa kristendomen på skolan något av en kulturchock. De fick kassetband med musik, även

sådana med den svenska gruppen Christians, beslagtagna och det gällde stränga regler för flickor och pojkar. Avståndet till barnen i byn var jättestort.

Samtidigt som tre av de egna barnen gick på amerikanskt internat fortsatte Gun och Anders att bo tillsammans med andras barn på svenska skolan. Gun var dessutom missionsstationens värdinna och såg till att gäster som kom blev omhändertagna och ansvarade för gemensamma inköp. Hon var även aktiv då det var dags för slakt, inte med själva slakten men väl med styckning och fördelning/försäljning av köttet. Ett omväxlande arbete, alltså...

Informationsansvarig

Under tre år arbetade Gun för baptistsamfundet som informationsansvarig inom Internationella missionen. 1989-93 var de så i Kongo igen, där Gun arbetade med att starta en lokal samfundstidning. Detta sågs som ett sätt att arbeta för alfabetiseringen.

Under den här tiden blev oppositionen mot Mobutu stark och 1991 evakuerades familjen Eriksson från ett Kongo till ett annat. Där fick Gun och Anders under ett år arbeta för Missionskyrkan, varefter de kunde återvända till Semendua. Efter ett år som vikarierande diakon i Svenska kyrkan i Kungsängen såg Gun en annons om tjänsten som verksamhetsledare i Kristna synskadades förening Syskonbandet. Efter ett par år där var hon tjänstledig från januari 1996 till juli 1997

för att åter jobba i Kongo. Sonen Tomas gick på amerikansk skola i Kinshasa i ett och ett halvt år. Nya oroligheter utbröt i Kongo och Gun och Tomas fick åka i ett litet plan ut ur landet.

Anders var kvar när Kabila kom och tog makten. Det som skedde kom inte som någon överraskning, i skolan Tomas gått hade man komprimerat kurserna för att man skulle hinna bli klar med terminen innan maktövertagandet kom. Gun berättar att flera av hans skolkamrater kom till skolan i bilar med beväpnade vakter.

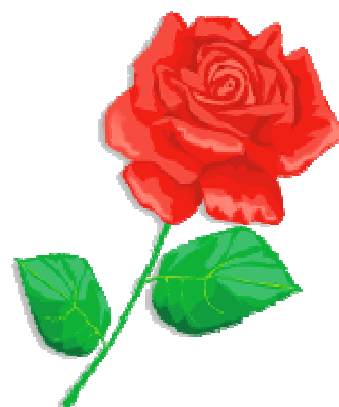
Åren på Syskonbandet

Efter denna dramatik var så Gun tillbaka som verksamhetsledare för Syskonbandet. Mellan 1997 och 2002 arbetade hon heltid och ända fram till årsskiftet 2009/10 har hon arbetat 20 % med ekonomin. Periodvis har hon även vikarierat en del för Kerstin Olsson då hon varit tjänstledig för studier. Hur har det varit att arbeta för Syskonbandet?

-Fantastiskt, svarar Gun. Jag har hela tiden känt att jag haft en styrelse som stöttat och arbetet har varit jätteroligt. Jag har träffat så många människor och jag har tyckt det varit så roligt med alla arrangemang. Jag tycker om omväxling och det har det varit. Sen hade jag ju förmånen att ha Birger (Viggen) som stöttepelare de första åren. Han kom in nästan varje dag och jag lärde mig oerhört mycket av honom. En sak jag lärt mig av alla i Syskonbandet är att inte se så

Tack Gun!

Vill med några korta ord bara uttrycka mitt och Syskonbandets TACK till Gun Eriksson för det arbete hon utfört i föreningen. Förutom att hon skött ekonomin på ett föredömligt sätt har hon även jobbat som verksamhetsledare med vad allt det inneburit i många år och är genom detta väl känd bland våra medlemmar. Hon har även varit en stor resurs i vårt missionsarbete, då främst i kontakten med Kongo och den systerorganisation vi har kontakt med.

Tack Gun och vi önskar dig all välsignelse i det nya livet som pensionär. Att du tillsammans med din Anders ska få njuta många år av friheten att själv få bestämma vad dagen skall ägnas åt. Vi hoppas dock att kontakten med Syskonbandet ska få finnas kvar och att vi vid något tillfälle får göra anspråk på dina kunskaper och dina erfarenheter.

David Lindberg, ordförande i Syskonbandet

mycket till det yttre och det är en lärdom som är enorm.

Nu

Och vad tänker nu Gun satsa på i sitt "nya" liv som pensionär?

-Prioritet ett är barnbarnen, svarar hon. Jag har två små barnbarn, Victor som är fyra och ett halvt år och så en flicka, Rachel, som är drygt ett halvår. Hon kom nu i april och är hämtad från samma barnhem i Pretoria, Sydafrika, som sin storebror. Victor har jag hämtat mycket på dagis och det är så roligt att vara med honom. Jag har ytterligare två barnbarn, Elinor och Fredrik, men de går i gymnasiet respektive högstadiet, och behöver, av förklarliga skäl, inte ses efter på samma sätt.

-Sen har jag ett projekt att ta

hand om gamla bilder, fortsätter hon. Jag köpte en bildscanner för ett år sedan och har gått en kurs i hur man använder den. Min målsättning är att få ordning på våra gamla bilder och sedan ge det till våra barn.

Tilläggs kan kanske att Anders, som även han hjälpt till med en del bokföring för Syskonbandet, sedan 1997 arbetar som kamrer i Immanuelskyrkan i Stockholm. Till årsskiftet kommer även han att gå i pension.

Åren i Afrika har påverkat hela familjen. Mikael är musiker och spelar mycket afrika-inspirerad musik och Jonas arbetar med ett projekt som viltvårdare i Demokratiska Republiken Kongo.

Kerstin Arnesson

Sedan en tid tillbaka pågår ett projekt i Missionskyrkan i Sollefteå, som innebär ett försök att hjälpa människor med albinism. Projektet är ett resultat av vad syskonbandsmedlemmarna Kerstin Strindberg och Eva Backman såg då de var med på Syskonbandets resa till Tanzania sommaren 2009.

Foto: Eva Backman

Projekt för att hjälpa barn med albinism

Under våren har vi kunnat läsa i tidningarna om de speciella problem som drabbar människor som lider av albinism. På den afrikanska kontinenten finns det ligor som köper eller kidnappar albinos och sedan med stor sannolikhet använder sig av deras organ. Detta gör att dessa människor, ofta barn, lever i stor fara, förutom de problem som själva albinismen innebär.

Elever med albinism

Kerstin Strindberg arbetade under perioden 1962-76 på blindskolan i Tabora, Tanzania. Under sina år där fick hon en gång höra talas om tre syskon som var albinos, men inga andra. Idag är situationen helt annorlunda.

-När vi under en resa med Syskonbandet besökte skolan i somras

var 18 av de 86 eleverna albinos, berättar Kerstin. Nu är de 24. De lever i en väldigt svår situation, det är stor risk för att de ska bli kidnappade eller sålda av föräldrar till ligor. Dessa använder sedan organen från albinos som fetischer eller medicin. Det är svårt att få veta riktigt *vad* som händer, man vet inte *hur*, men man vet *att*.

-Jag vet inte om alla de barnen som är albinos och går på skolan verkligen ser så dåligt att de skulle behöva gå där eller om de egentligen skulle klara undervisningen i en vanlig skola, fortsätter Kerstin. Deras stora problem är oftast att ögonen är irriterade av ljuset. En del skulle nog klara att gå i vanlig skola, men det innebär ju ett skydd för dem att få vara på blindskolan.

Projekt

Kerstin Strindberg är en handlingens kvinna, vilket de som känner henne vet sedan länge. När hon och Eva Backman såg hur svårt det är för de här barnen, nöjde de sig inte med att bara konstatera hur det var, de bestämde sig för att försöka göra något för att hjälpa dem. Hemma i Sverige igen beslöt de att försöka jobba i projektform. Missionsförsamlingen i Sollefteå är projektägare och de har beslutat att projektet ska pågå i tre år och målet är att samla in 25.000 kronor. Hittills har man fått in 12.000.

-Innan vi började talade vi med medicinsk expertis och experter på synhjälpmedel, fortsätter Kerstin. Vi vet nu att för barnen vore det bra att få skyddsglasögon, eftersom deras ögon är mycket ljuskänsliga.

Glasögon har börjat skickas

Tio par glasögon har skickats till skolan, varav fem redan blivit utprovade och givna till elever. Glasögonen finns i tre storlekar och de som skickats ut är i den största storleken, men målet är att även få ut glasögonen i de mindre storlekarna som passar de yngre barnen. Inom projektet håller man på

att kolla upp vilken typ av glasögon som är bäst.

Ett annat problem för de här barnen är att deras hud är ömtålig eftersom den saknar pigment. Därför går de ofta klädda i stora hattar och med kläder med långa ärmor och ben.

Mer information

För den som vill veta mer om projektet går det bra att kontakta Kerstin Strindberg eller Eva Backman. Eva har gjort ett bildspel från besöket i blindskolan som brukar visas då de är ute och informerar om projektet. Hittills är det främst olika grupper och föreningar i Sollefteåtrakten som besökts, men än så länge är projektet fortfarande i sin linda, så det är ju något som kan ändras. Tanken är också att starta en hemsida, där man ska kunna följa projektet. Vi återkommer här i tidningen när det blivit verklighet.

Om du känner att du vill bidra till projektet, går det bra genom bankgiro 5527-2686. Sollefteå Missionsförsamling står som mottagare och det är viktigt att märka inbetalningen med "Albinosprojektet".

Kerstin Arnesson

I kommande nummer

I kommande nummer hoppas vi inte bara kunna berätta mer om albinoprojektet, utan även om utflykterna vi gjorde vid gemenskapsdagarna i Varberg. De var egentligen utlovade till detta nummer, men på grund av platsbrist har vi skjutit fram dem till det nummer som kommer i slutet av augusti. Där hoppas vi även få en rapport om hur våra ungdomar hade det på resan till Taizé.

Läsvärt

Böckernas bok och andra böcker

Finns det någon bok som alltid är värd rubriken Läsvärt, så är det väl Bibeln, böckernas bok. Här får du några tips om olika sätt att läsa den på. Vet du själv om andra inspelningar eller möjligheter att läsa Bibeln på får du gärna tipsa redaktionen.

Vi har tidigare informerat här i tidningen om Bibeln på Daisy. Via det lokala biblioteket kan du alltså både låna och köpa såväl Bibel 2000 som Svenska Folkbibeln. Hela Bibel 2000 i punktskrift finns att låna och köpa från TPB. Av Folkbibeln finns Nya testamentet nu också i punktskrift. När det gäller punktskrift vänder man sig direkt till TPB på tel: 08-580 02 700. Kanske inte alla vet att det statliga Talboks- och Punktskriftsbiblioteket (TPB) förra året flyttade från SRF-huset på Sandsborgsvägen i Enskede till nya lokaler i närheten av Globen. Då bytte man också telefonnummer.

Inläsningar

Voxbiblia har gjort en inläsning av hela Bibel 2000, dock utan Apokryferna. Bland inläsarna kan nämnas Stina Ekblad, Ulf-Håkan Jansson och Henry Ottenby. En samlad prislista ser ut så här:

Bibeln som mp3 på 4CD: 645 kr
Bibeln som mp3 på DVD: 595 kr
Bibeln för nedladdning: 495 kr
iPod Nano med Bibeln: 2195 kr
Enskilda böcker: 39 kr

Om du har en Daisy-spelare för CD-skivor, är det mest praktiskt att köpa Voxbiblias inläsning på fyra CD-skivor. Man kan bläddra kapitelvis. Varje bok benämns som ett album, men tyvärr sägs inte namnet, så man får försöka lista ut vilken bok det är. Ett bra sätt att lära sig i vilken ordning Bibelns 66 böcker kommer; albumen är nummerade!

Voxbiblia tänker sig att man i första hand beställer via Internet, där man också gratis kan lyssna på Bibeln. Men det går också bra att kontakta Johan Jörgensen på tel: 0735-200 633, om man har frågor eller vill göra en beställning.

Studieböcker

Ett par böcker som anknyter till Bibeln vill jag också tipsa om. Peter Halldorf har skrivit en bok med studier i Apostlagärningarna. Den heter "Andens Folk" och kan lånas via ditt lokala bibliotek. Det är en Daisy-bok, inläst av TPB. Den finns även att köpa, inläst av författaren, i vanlig bokhandel.

SRF har nyligen färdigställt en aktuell katalog över studiematerial i tal och punkt. I den katalogen såg jag en studiebok kring Lukasevangeliet. Den heter "Möten som berör" och är skriven av Britta Hermansson. Den presenteras så här i katalogen:

"Lukasevangeliet består av många stora mötesplatser som ger djupa avtryck i små människors liv. Denna bok är ett försök att fånga några och ge möjlighet att stanna till för att dela dessa. Boken kan läsas på egen hand eller tillsammans med andra. I vissa avsnitt finns frågor för eftertanke och samtal. I slutet av boken finns bibelkommissionens översättning av Lukasevangeliet. Boken ingår i serien 'bruksanvisningar till bibeln'. Talbok Daisy: 5 tim 10 min. Pris 53:–." Man beställer denna bok från Synskadades Riksförbund på 08-39 91 65 eller 39 91 54.

Tipsa gärna

Glöm inte att du som enskild läsare kan påverka vilka böcker som trycks i punktskrift eller blir inlästa. TPB tar emot sådana förslag när det gäller böcker i allmänhet. Om man föreslår en titel i punktskrift är utsikterna mycket goda att den blir gjord. TPB tar också hänsyn till förslag när det gäller Daisy-böcker. SRF har uppdrag att framställa studiematerial till synskadade som deltar i studiecirkel, men man kan alltså också som enskild köpa framställda studiematerial.

Lars-Ove Arnesson

Vid gemenskapsdagarna i Varberg höll Kerstin Olsson ett bibelstudium, som vi publicerar här.

Gud i vår verklighet

Som de flesta av er vet är jag tjänstledig från Syskonbandet för att läsa Bibeln och lära mig mer om Gud. Det är så fantastiskt att få sitta och lyssna till dem som har studerat och ägnat år av studier inom ett visst ämne, det är verkligen berikande. Teologin har förändrats, utvecklats. Man läser numera utifrån ett hebreiskt/judiskt sammanhang, läser rabbinernas skrifter och så vidare. Det har öppnat en helt ny förståelse för Bibeln. Det är en stor förmån att få studera detta.

Tomas Tranströmer skriver i dikten *Romanska bågar*: "Inne i dig öppnar sig valv bakom valv, oändligt. Du blir aldrig färdig, och det är som det skall." Detta är Bibeln, Guds Ord, för mig. Den mest logiska, mest fantastiska bok jag kan tänka mig. Och hela tiden öppnar sig nya valv, nya insikter för mig. Några kanske talar om en kraft, långt borta, eller som i Omodalen i Etiopien där man framför allt tillber förfäders andar, där det finns mycket rädsla, man tillber stenar, träd, rötter...

I Psalm 90, den enda psalmen skriven av Mose, står det: "*Du är Gud från evighet till evighet.*"

Bibelns Gud är inte en träfigur som man tillber, inte solen, stjärnorna eller månen, utan den som har skapat himlarna och jorden,

som är långt större än vi kan fatta eller förstå. En del uttrycker sin tro i filosofiska utläggningar, en god morallära och levnadsregler, medan Bibeln talar om en Gud som vi kan lära känna, som inte är långt borta, som ryms i en människas hjärta, en Gud som uppenbarar sig genom sina handlingar, som griper in och leder historien. En del säger att Bibelns Gud är svår att förstå, och det är klart att vi inte kan förstå Gud, då vore han inte Gud! Men hans storhet är så stor, att den är tillräckligt stor för att den minsta ska kunna lära känna honom.

Här ska jag dela några tankar om denne Bibelns Gud. Jag är så glad för att Bibeln inte romantiserar varken Guds berättelse eller berättelserna om människorna som finns i den.

En svår situation som ofta har romantiserats kan jag tycka är Jesu födelse. Det var kallt i stallet, natt, djuren trampade och lät, de

gjorde det de behövde rakt ut på jordgolvet. Det luktade säkert inte så gott och mitt i allt detta föds Guds egen son. Jag gillar nog egentligen inte att Gud väljer just det här sättet för att frälsa oss.

Maria var säkert trött. Josef med, de har gått långt och sökt skydd. Barnet är fött och nu skulle jag tro att de bara vill sova. Då väller herdarna in, och de har säkert inte duschat denna kväll heller. Och fåren, om de är med, luktar också – för de är får! Bilderna och sångerna vi skapar oss till jul är något helt annat. Djuren står stilla i stallet och de ser till och med fromma ut där de idisslar, de kissar inte och luktar inte. Och herdarna lyser av en sällsam frid efter sin änglaupplevelse.

En annan natt när Maria, Josef och Jesus har flyttat in i ett hus, knackar det på dörren medan en stjärna lyser klart rakt över huset. Det är skönt att de har lämnat stallet och kan ta emot de vise männen litet mer ståndsmässigt än i stallet och nu, nu börjar det likna något; de får guld, rökelse och myrra! Vi gillar när Gud ger oss presenter! Men strax efteråt, väcks Josef av en ängel mitt i natten. De får fly hals över huvud till Egypten, för det står skrivet att "Från Egypten har jag kallat min son" (Matt 2:15).

Barn dödas av Herodes svartsjuka mot barnet som en dag ska bli kung. Då uppfylldes det som sagts genom profeten Jeremia. Vi gillar egentligen inte att Gud väljer just det här sättet för att frälsa oss.

Är Jesu kommande till jorden för att bli en av oss romantiskt? Nej, absolut inte. Men det är fullt av verkliga dofter, känslor, nöd, rädslor, smärta och djupaste sorg. När Jesus närmar sig sitt verkliga ärende som han föddes till, då befinner han sig i en trädgård. Det är natt igen. Förmodligen kyligt. Han är trött av de sista dagarnas intensiva händelser. Allt har liksom trappats upp och hans stund närmar sig. In i det sista verkar lärjungarna, hans närmaste vänner, inte förstå. Strax innan har de bråkat om vem som är störst av dem. Tänk dig det: De har tjafsats om vem som är störst av dem, mitt under den sista måltiden tillsammans med Jesus och han har fått förklara att nej, *med er är det annorlunda*, för... "den störste bland er skall vara som den yngste, och den som är ledare skall vara som tjänaren" (Luk 22:26).

Som tjänaren, utgivande, utan att förstå allt, för Jesu skull och för andra... Vi gillar egentligen inte att Gud väljer just det här sättet för oss att leva.

Lukas berättar i kap 22:37 att Jesus säger: "Jag säger er att med mig skall det ord i skriften gå i uppfyllelse som lyder: *Han räknades till de laglösa*. Ty nu fullbordas det som är sagt om mig."

De förstår inte, de vill ha guld, rökelse och myrra, de vill sitta på troner i Jesu rike och de vill bra gärna bestämma. Så de lovar alla att inte överge honom, klart att vi ställer upp Jesus! Så Jesus försöker igen och säger i Matt 26:31-35: "I natt skall ni alla komma på fall för min

skull, ty det står skrivet: *Jag skall dräpa herden, och fåren i hjorden skall skingras*. ... Petrus sade: 'Om jag så måste dö med dig, skall jag aldrig förneka dig'. Och detsamma sade alla lärjungarna."

Detsamma sa alla lärjungarna. De visste inte vad som skulle komma, De förstod inte det som står skrivet.

Vi fortsätter i Matt 26:36-42:

"Sedan gick Jesus med dem till en plats som heter Getsemane, och han sade till dem: 'Sitt här, medan jag går dit bort och ber.' Han tog med sig Petrus och Sebedaios båda söner. Sorg och ångslan kom över honom, och han sade till dem: 'Min själ är djupt bedrövad, ända till döds. Stanna här och vaka med mig.' Han gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad: 'Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill, utan som du vill.' Han gick tillbaka till lärjungarna och fann att de sov, och han sade till Petrus: 'Ni orkade alltså inte hålla er vakna en enda timme med mig? Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag.' Sedan gick han bort och bad för andra gången: 'Fader, om denna bägare inte kan gå förbi mig, utan jag måste tömma den, så låt din vilja ske'."

Lukas berättar i 22:43-46: "En ängel från himlen visade sig för honom och gav honom kraft. I sin ångest bad han allt ivrigare, och svetten droppade som blod ner på marken. När han steg upp från bönen och kom tillbaka till lärjungar

na, fann han att de hade somnat, tyngda av sorg, och han sade dem: 'Hur kan ni sova? Stig upp och be att ni inte utsätts för provning'."

Det här är *Jesus smärta*, den är *på riktigt*. Hans närmaste vänner stöttar inte, de lovar stort men håller tunt och somnar. Jesus kämpar ensam. Det är ingen låtsaskamp, den är på liv och död. Det finns inget romantiskt över det sätt att be som Jesus bad i Getsemane. Det är ångest, och han svettas blod. Hans kamp är så kraftig att en ängel sänds från himlen för att ge honom kraft. Men ska det räcka? Hur ska han orka? Hur ska han kunna uppfylla det som står skrivet? Var hämtar han sin styrka? Kanske tröstar han sig med att Gud Fadern har varit med honom hela tiden, konfirmerat att han är hans älskade Son vid dopet innan hans tjänst började, kanske tänker han på de under han gjort, kanske att han pratade med Mose och Elia på förklaringsberget, kanske rent av om det som står skrivet om honom i Moseböckerna och hos profeterna. Han vet att *det ord som står skrivet måste uppfyllas!* Ändå, ändå kanske han kan få slippa, det är det han ber om...

Bägaren står för lidande, martyrdöd, men också i de profetiska skrifterna om *Vredens bägare* - full av Guds vrede mot all världens synd och ondska. Gud hatar allt ont vi gör mot varandra. Hur ska han orka? Finns det något annat sätt Gud?

Eller så kanske Jesus minns när Gud och han och den helige Ande

gladdes när de skapade himlarna och jorden, när de dansade av glädje när de såg hur gott allt på denna jord var, hur glada Adam och Eva var i Edens lustgård när de lekte med djuren och smakade allt gott som skapats åt dem. Det var ju så det var tänkt! Men något gick sönder när Adam och Eva valde sig själva och ville bli som Gud, i stället för att umgås med honom som faktiskt var det. Kan vi redan då se löftet om honom som skulle komma, han som skulle trampa på ormens huvud men själv bli stungen i hälen? Kan vi redan då utläsa ett tecken att det kostar något för Jesus att trampa på Ormens huvud för att återupprätta den brustna relationen? För *det ord som står skrivet måste uppfyllas!*

Och ändå, ändå kanske finns det en utväg i natt, denna natt i Getsemane? Kanske Gud kan göra som med Abraham, som slapp offra sin son. Gör det igen Gud, kan du hitta ett annat offer? Men himlen är tyst. Då säger Jesus de mäktiga orden som får hela universum att darra: "Låt din vilja ske, inte min (Luk 22:42).

Där vinner Jesus sin seger! Han som är Guds son, han den ende syndfrie av alla människor, överlämnar sig åt Fadern och är lydig. Jesus ger sitt liv, ingen tar det utan han ger det!

Nu har mörkret makten, säger Lukas (22:53). Jesus vet vad han gör och vad han inte ska göra. Han har överlämnat sig till Faderns vilja. Den överlåtelsen kostade kamp, ångest och blod, den kostade en-

samhet och övergivenhet av de som stod honom nära och av Gud själv. Men när han dör på långfredagen berättar Johannes att Jesu sista ord är "Det är fullbordat." "Och han böjde ner huvudet och överlämnade sin ande" (Joh 19:30). Det ord som står skrivet hade uppfyllts.

Vi gillar egentligen inte att Gud väljer just det här sättet för att frälssa oss. Men det är Guds sätt, det sätt som Gud valt, att själv dö för att frälssa oss. Paulus skriver till romarna att "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår herre" (Rom 6:23).

Jesus orkade dricka vredens bägare och därför kan han erbjuda Guds stora gåva – evigt liv i Kristus Jesus. Läs från Upp:21:1-7: "Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner ur himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. Och från tronen hörde jag en stark röst som sade: 'Se, Guds tält står bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem, och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång var är borta.' Och han som satt på tronen sade: 'Se, jag gör allting nytt.' Och han sade: 'Skriv, ty dessa ord är trovärdiga och sanna.' Och han sade till

mig: 'Det har skett. Jag är A och O, början och slutet. Jag skall låta den som törstar dricka fritt ur källan med livets vatten. Den som segrar skall vinna allt detta, och jag skall vara hans Gud och han skall vara min son'."

Vad som står skrivet var viktigt för Jesus. Det var där han hämtade styrkan. Bibeln bör vara det för oss också! Den romantiserar inte livets lidanden, men vi får hämta styrka och kraft att orka leva våra liv i den kamp vi kämpar. Livet är inte på låtsas, det är på riktigt. Det värsta vi kan göra är att strunta i det sätt som Gud har valt för oss att bli frälsta, att strunta i att Jesus har gjort detta för oss. Att nonchalera hans kamp, hans offer för att försona oss med Gud. Men det bästa vi kan göra är att ta emot Jesu gåva och säga ja till honom.

När jag var 14½ år visste jag inte om Gud fanns, men jag bad: Om du finns Gud så vill jag tro. Från den stunden fick jag tron, som en gåva. Den är inget vi behöver arbeta upp, pumpa upp utan den är en gåva som vi får ta emot. Tänk att Gud brydde sig om en flickas bön. Det är Bibelns Gud. Vill du ta emot honom kan du göra det nu.

Kerstin Olsson

Glad sommar!

Vi vill önska alla läsare en riktigt glad och skön sommar. Detta nummer av tidningen är ett dubbelnummer, vilket betyder att nästa nummer kommer i slutet av augusti.

Hälsning från BUR

På våra årsmötesdagar i Varberg valdes ett nytt barn och ungdomsråd (BUR). I år består det av: Julia Lindahl (sammankallande), Marie Bergström (styrelserepresentant), Elin Hörnblad, Marlene Olsson, Pontus Nyman och Sofie Sundin.

Vi tar gärna emot förslag och idéer från er medlemmar, gamla som unga, vad Syskonbandet kan göra

för och med sina ungdommar. Det som ligger framför oss nu är ett ungdomsläger i höst, vi planerar att vara i mellansverige. Sedan spånar vi också på ett samarbete med våra norska vänner, det ser vi fram emot.

Du är välkommen att höra av dig till vår sammankallande Julia på adress: julia.lindahl1@gmail.com

Somriga hälsningar

Barn och ungdomsrådet

Sommartipset 2010

Har du läst tidningen ordentligt och kommer du ihåg vad du läste? Om svaren är ja på båda frågorna kan du nog enkelt svara på de flesta av frågorna nedan. Skicka gärna in den rätta tipsraden, vi kommer att dra en vinnare bland dem som svarat rätt. Enklast är förstås att maila svaret till: redaktion@syskonbandet.org men det går också bra att skicka svaret på papper i svartskrift eller punkt till: Kerstin Arnesson, Trinde backe 1, 424 70 Olofstorp. Så till frågorna:

1 I vilket land arbetade Kerstin Strindberg under många år?

1 Tanzania X Etiopien 2 Norge

2 Vad heter Gun Erikssons man?

1 Victor X Arne 2 Anders

3 På vilka platser kommer "syskonbandare" att mötas i samband med konferenser i sommar?

1 Hönö och Nyhem X Nyhem och Piteå 2 Piteå och Hönö

4 Hur många medlemmar har BUR (Barn- och ungdomsrådet) nu?

1 Fem X Sex 2 Sju

5 På vilket media har Syskonbandet störst upplaga?

1 Punktskrift X Svartskrift 2 Daisy

Lycka till! Senast 31 juli vill jag ha svaren.

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. Juni, juli 2010.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr. 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: Lars-Ove Arnesson

Redaktion: Kerstin Arnesson (vik) och Kerstin Olsson (tjänstledig).

Telefon, kansli 08-641 30 45, 641 30 95, redaktion 031-702 09 19.

E-post: kansliet@syskonbandet.org eller redaktion@syskonbandet.org

Hemsida: www.syskonbandet.org Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552